

EUROPAPARLAMENTETS OCH RÅDETS DIREKTIV (EU) 2019/771**av den 20 maj 2019****om vissa aspekter på avtal om försäljning av varor, om ändring av förordning (EU) 2017/2394 och direktiv 2009/22/EG samt om upphävande av direktiv 1999/44/EG****(Text av betydelse för EES)**

EUROPAPARLAMENTET OCH EUROPEISKA UNIONENS RÅD HAR ANTAGIT DETTA DIREKTIV

med beaktande av fördraget om Europeiska unionens funktionssätt, särskilt artikel 114,

med beaktande av Europeiska kommissionens förslag,

efter översändande av utkastet till lagstiftningsakt till de nationella parlamenten,

med beaktande av Europeiska ekonomiska och sociala kommitténs yttrande ⁽¹⁾,

i enlighet med det ordinarie lagstiftningsförfarandet ⁽²⁾, och

av följande skäl:

- (1) För att förbli konkurrenskraftig på den globala marknaden behöver unionen förbättra den inre marknads funktion och på ett fungerande sätt hantera de många utmaningarna i dagens alltmer teknikdrivna ekonomi. I strategin för en inre digital marknad fastställs en övergripande ram som underlättar integrationen av den digitala dimensionen i den inre marknaden. Den första pelaren i strategin för en inre digital marknad är inriktad på fragmenteringen av handeln inom EU och behandlar alla viktiga hinder för utvecklingen av den gränsöverskridande e-handeln, som utgör den mest betydande delen av den gränsöverskridande försäljningen av varor från företag till konsument.
- (2) Enligt artikel 26.1 och 26.2 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt (EUF-fördraget) ska unionen besluta om åtgärder i syfte att upprätta den inre marknaden eller säkerställa dess funktion, varvid den inre marknaden ska omfatta ett område utan inre gränser, där fri rörlighet för varor och tjänster säkerställs. Enligt artikel 169.1 och 169.2 a i EUF-fördraget ska unionen säkerställa en hög konsumentskyddsnivå genom åtgärder som beslutas enligt artikel 114 i EUF-fördraget inom ramen för förverkligandet av den inre marknaden. Detta direktiv har till syfte att hitta rätt balans mellan att uppnå en hög konsumentskyddsnivå och att främja företagens konkurrenskraft, samtidigt som subsidiaritetsprincipen respekteras.
- (3) Vissa aspekter på avtal om försäljning av varor bör harmoniseras, med utgångspunkt i en hög konsumentskyddsnivå, för att uppnå en verklig digital inre marknad, öka rättssäkerheten och minska transaktionskostnaderna, särskilt för små och medelstora företag.
- (4) E-handel är en central drivkraft för tillväxt inom den inre marknaden. Dess tillväxtpotential utnyttjas dock långt ifrån fullt ut. För att stärka unionens konkurrenskraft och stimulera tillväxt behöver unionen agera snabbt och uppmuntra ekonomiska aktörer att frigöra hela den potential som den inre marknaden erbjuder. För att den inre marknaden ska kunna nå sin fulla potential krävs att alla marknadsaktörer har smidig tillgång till gränsöverskridande försäljning av varor, inbegripet vid e-handel. De avtalsrättsliga regler som ligger till grund för marknadsaktörernas transaktioner hör till de nyckelfaktorer som påverkar företagets beslut om huruvida de ska erbjuda gränsöverskridande försäljning av varor. Dessa regler påverkar också konsumenternas vilja att ta till sig och visa förtroende för denna typ av handel.
- (5) Den tekniska utvecklingen har lett till en växande marknad för varor som är integrerade eller sammankopplade med digitalt innehåll eller digitala tjänster. Med anledning av det ökande antalet sådana enheter och deras växande spridning bland konsumenterna behövs åtgärder på unionsnivå för att säkerställa en hög nivå av konsumentskydd och öka rättssäkerheten vad gäller regler som gäller för avtal om försäljning av sådana produkter. Att stärka rättssäkerheten skulle bidra till att öka konsumenternas och säljarnas förtroende.

⁽¹⁾ EUT C 264, 20.7.2016, s. 57.

⁽²⁾ Europaparlamentets ståndpunkt av den 26 mars 2019 (ännu ej offentliggjord i EUT) och rådets beslut av den 15 april 2019.

- (6) Unionens regler om försäljning av varor är fortfarande fragmenterade, även om reglerna om leveransvillkor och, vad gäller distansavtal och avtal utanför fasta affärslokaler, förhandsinformationskrav och ångerrätt redan har harmoniserats fullt ut i Europaparlamentets och rådets direktiv 2011/83/EU ⁽³⁾. Andra viktiga avtalsinslag såsom kriterier för avtalsenlighet, förfaranden för bristande avtalsenlighet och de viktigaste formerna för deras utövande är för närvarande föremål för minimiharmonisering enligt Europaparlamentets och rådets direktiv 1999/44/EG ⁽⁴⁾. Medlemsstaterna har tillåtits att gå längre än unionens normer och införa och bibehålla regler för att säkerställa att en ännu högre konsumentskyddsnivå uppnås. Därvid har de tagit fasta på olika delar och agerat i olika omfattning. De nationella bestämmelser som införlivar direktiv 1999/44/EG uppvisar därför i dag betydande skillnader i väsentliga delar, såsom avsaknaden eller förekomsten av hierarki av avhjälpande åtgärder.
- (7) Dessa skillnader kan ha en menlig inverkan för både företag och konsument. Enligt Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 593/2008 ⁽⁵⁾ är företag som riktar sin verksamhet till konsument i andra medlemsstater skyldiga att ta hänsyn till tvingande konsumentavtalsrättsliga regler i konsumentens bosättningsland. Eftersom dessa regler skiljer sig åt mellan medlemsstaterna riskerar företagen att drabbas av merkostnader. Detta kan leda till att många företag föredrar att fortsätta sin verksamhet på den inhemska marknaden eller att exportera till endast en eller två medlemsstater. Valet att minimera exponeringen för kostnader och risker förknippade med gränsöverskridande handel leder till försuttna möjligheter till kommersiell expansion och stordriftsfördelar. Små och medelstora företag är särskilt drabbade.
- (8) Samtidigt som konsumenterna, genom tillämpningen av förordning (EG) nr 593/2008, tillförsäkras en hög skyddsnivå när de handlar från utlandet, inverkar den rättsliga fragmenteringen också negativt på konsumenternas förtroende för gränsöverskridande transaktioner. Flera faktorer bidrar till denna misstro, men osäkerhet kring viktiga avtalsenliga rättigheter rankas högt vid en gradering av konsumenternas oro. Denna osäkerhet föreligger oberoende av huruvida konsumenterna skyddas av tvingande konsumentavtalsrättsliga regler i sin egen medlemsstat, i fall där en säljare riktar sin gränsöverskridande verksamhet mot dem, eller av huruvida konsumenterna ingår gränsöverskridande avtal med säljare utan att respektive säljare bedriver affärsverksamhet i konsumentens hemmedlemsstat.
- (9) Försäljning av varor på nätet utgör den stora merparten av den gränsöverskridande försäljningen i unionen, men skillnader mellan medlemsstaternas nationella avtalsrätt påverkar även återförsäljare som använder kanaler för distansförsäljning och återförsäljare som bedriver personlig försäljning, och hindrar dem från att utvidga sin verksamhet över gränserna. Detta direktiv bör omfatta alla försäljningskanaler, för att skapa likvärdiga konkurrensvillkor för alla företag som säljer varor till konsument. Genom att föreskriva enhetliga regler för olika försäljningskanaler bör direktivet ge möjlighet att undvika skillnader som skapar oproportionella bördor för det växande antalet återförsäljare som säljer via flera olika kanaler samtidigt i unionen. Behovet av enhetliga regler om försäljning och garantier för alla försäljningskanaler bekräftades i kommissionens kontroll av ändamålsenlighet avseende konsument- och marknadsföringslagstiftning offentliggjord den 29 maj 2017, som även omfattade direktiv 1999/44/EG.
- (10) Detta direktiv bör omfatta regler som är tillämpliga på försäljning av varor, inbegripet varor med digitala delar, endast i fråga om vissa centrala avtalsinslag som behövs för att övervinna avtalsrättsligt relaterade hinder på den inre marknaden. I detta syfte bör regler om krav på avtalsenlighet, om avhjälpande åtgärder som står till buds för konsument om varan inte är avtalsenlig och de viktigaste formerna för att vidta dessa åtgärder harmoniseras fullt ut, och nivån på konsumentskyddet bör höjas jämfört med vad som gäller enligt direktiv 1999/44/EG. Fullständigt harmoniserade regler om vissa väsentliga delar i konsumentavtalsrätten skulle underlätta för företag, särskilt små och medelstora företag, att erbjuda sina produkter i andra medlemsstater. Konsumenterna skulle dra nytta av ett starkt konsumentskydd och välfärdsvinster genom en fullständig harmonisering av de centrala reglerna.

⁽³⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 2011/83/EU av den 25 oktober 2011 om konsumenträttigheter och om ändring av rådets direktiv 93/13/EEG och Europaparlamentets och rådets direktiv 1999/44/EG och om upphävande av rådets direktiv 85/577/EEG och Europaparlamentets och rådets direktiv 97/7/EG (EUT L 304, 22.11.2011, s. 64).

⁽⁴⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 1999/44/EG av den 25 maj 1999 om vissa aspekter rörande försäljning av konsumentvaror och härmed förknippade garantier (EGT L 171, 7.7.1999, s. 12).

⁽⁵⁾ Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 593/2008 av den 17 juni 2008 om tillämplig lag för avtalsförpliktelser (Rom I) (EUT L 177, 4.7.2008, s. 6).

- (11) Detta direktiv kompletterar direktiv 2011/83/EU. Medan direktiv 2011/83/EU i första hand innehåller bestämmelser om förhandsinformationskrav, ångerrätt vid distansavtal och avtal utanför fasta affärslokaler samt regler om leverans och riskens övergång, införs genom det här direktivet regler om varornas, avhjälpande åtgärder vid bristande avtalsenlighet och former för att utöva dem.
- (12) Detta direktiv bör endast tillämpas på lösa saker som utgör varor i den mening som avses i detta direktiv. Det bör därför stå medlemsstaterna fritt att reglera avtal om försäljning av fast egendom, till exempel bostadshus, och av dem av dess huvudkomponenter som är avsedda att utgöra en större del av sådan fast egendom.
- (13) Detta direktiv och Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2019/770⁽⁶⁾ bör komplettera varandra. Medan direktiv (EU) 2019/770 fastställer regler om vissa krav rörande avtal om tillhandahållande av digitalt innehåll eller digitala tjänster, fastställs i det här direktivet regler om vissa krav rörande avtal om försäljning av varor. För att tillgodose konsumenternas förväntningar och säkerställa ett tydligt och enkelt regelverk för näringsidkare som tillhandahåller digitalt innehåll eller digitala tjänster bör direktiv (EU) 2019/770 följaktligen vara tillämpligt på tillhandahållandet av digitalt innehåll eller digitala tjänster, inbegripet digitalt innehåll som tillhandahålls på ett fysiskt medium, såsom dvd-skivor, cd-skivor, USB-minnen och minneskort, och på det fysiska mediet i sig, förutsett att det fysiska mediet uteslutande fungerar som bärare av digitalt innehåll. Däremot bör det här direktivet tillämpas på avtal om försäljning av varor, inbegripet varor med digitala delar som kräver digitalt innehåll eller en digital tjänst för att fungera.
- (14) Begreppet *varor* enligt detta direktiv bör anses omfatta *varor med digitala delar*, och därför också hänvisa till allt digitalt innehåll eller alla digitala tjänster som är integrerade eller sammankopplade med sådana varor på ett sådant sätt att frånvaron av det digitala innehållet eller den digitala tjänsten gör att varorna inte fungerar. Digitalt innehåll som är integrerat i eller sammankopplat med en vara kan vara alla typer av data som framställs och tillhandahålls i digital form, såsom operativsystem, applikationer och annan programvara. Digitalt innehåll kan vara förinstallerat vid tidpunkten för ingåendet av köpeavtalet eller kan, när det avtalet föreskriver detta, installeras vid ett senare tillfälle. Digitala tjänster som är sammankopplade med en vara kan omfatta tjänster som möjliggör skapande, behandling, eller lagring av data i digital form, eller åtkomst till denna, som t.ex. programvara som tjänst som erbjuds i en molnbaserad datormiljö, kontinuerligt tillhandahållande av trafikdata i ett navigationssystem eller kontinuerligt tillhandahållande av individuellt anpassade träningsplaner för smartklockor.
- (15) Detta direktiv bör tillämpas på avtal om försäljning av varor, inklusive varor med digitala delar, där frånvaron av det integrerade eller sammankopplade digitala innehållet eller den integrerade eller sammankopplade digitala tjänsten, gör att varorna inte fungerar, och där det digitala innehållet eller den digitala tjänsten tillhandahålls med varorna enligt köpeavtal avseende de varorna. Huruvida tillhandahållandet av integrerat eller sammankopplat digitalt innehåll eller en integrerad eller sammankopplad digital tjänst utgör en del av köpeavtalet med säljaren, bör bero på innehållet i detta avtal. Detta bör omfatta integrerat eller sammankopplat digitalt innehåll eller integrerade eller sammankopplade digitala tjänster vars tillhandahållande uttryckligen krävs enligt avtalet. Det bör även omfatta köpeavtal som kan anses omfatta tillhandahållandet av specifikt digitalt innehåll eller en specifik digital tjänst eftersom det är normalt för varor av samma typ och konsumenten rimligen kunde förvänta sig det med hänsyn till varornas art och med beaktande av eventuella offentliga uttalanden som gjorts av eller på uppdrag av säljaren eller andra personer i tidigare led i transaktionskedjan, inbegripet tillverkaren. Om till exempel en smart-tv enligt reklamen inbegriper en särskild videoapplikation, anses den videoapplikationen ingå i köpeavtalet. Detta bör gälla oavsett om det digitala innehållet eller den digitala tjänsten har förinstallerats i själva varan eller måste laddas ned senare på en annan enhet och endast sammankopplas med varan. En smarttelefon kan exempelvis levereras med en standardiserad förinstallerad applikation som tillhandahålls enligt köpeavtalet, såsom en applikation för väckarklocka eller en kameraapplikation. Ett annat möjligt exempel kan vara en smartklocka. I det fallet skulle själva klockan anses utgöra varan med digitala delar, som kan fungera endast med en applikation som tillhandahålls enligt köpeavtalet men som måste laddas ned av konsumenten till en smarttelefon; I så fall skulle applikationen vara den sammankopplade digitala delen. Detta bör även gälla om det integrerade eller sammankopplade digitala innehållet eller den integrerade eller sammankopplade digitala tjänsten inte tillhandahålls av säljaren själv, utan enligt köpeavtalet tillhandahålls av en tredje part. För att undvika osäkerhet hos både näringsidkare och konsumenter bör reglerna i detta direktiv tillämpas om tvivel råder huruvida tillhandahållandet av det digitala innehållet eller den digitala tjänsten utgör en del av köpeavtalet. Vidare bör ett konstaterande av bilaterala avtalsmässiga förbindelser mellan säljare och konsument, som

⁽⁶⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2019/770 av den 20 maj 2019 om vissa aspekter på avtal om tillhandahållande av digitalt innehåll och digitala tjänster (se sidan 1 i detta nummer av EUT).

tillhandahållandet av det integrerade eller sammankopplade digitala innehållet eller den integrerade eller sammankopplade digitala tjänsten utgör en del av, inte påverkas av det faktum att konsumenten ska ge sitt samtycke till ett licensavtal med en tredje part för att kunna utnyttja det digitala innehållet eller den digitala tjänsten.

- (16) Om frånvaron av det integrerade eller sammankopplade digitala innehållet eller den integrerade eller sammankopplade digitala tjänsten däremot inte gör att varorna inte fungerar eller om konsumenten ingår ett avtal om tillhandahållande av digitalt innehåll eller en digital tjänst som inte utgör en del av ett avtal avseende försäljning av varor med digitala delar, bör det avtalet anses vara separat i förhållande till avtalet om försäljning av varor, även om säljaren fungerar som mellanhand i detta andra avtal med tredjepartsnäringsidkaren, och det avtalet kan då omfattas av tillämpningsområdet för direktiv (EU) 2019/770 om villkoren i det direktivet är uppfyllda. Om konsumenten t.ex. laddar ned en spelapplikation från en appbutik till en smarttelefon är avtalet om tillhandahållande av spelapplikationen separat från avtalet om försäljning av själva smarttelefonen. Det här direktivet bör därför endast gälla det köpeavtal som avser smarttelefonen, medan tillhandahållandet av spelapplikationen bör omfattas av direktiv (EU) 2019/770 om villkoren i det direktivet är uppfyllda. Ett annat exempel skulle vara vid en uttrycklig överenskommelse om att konsumenten köper en smarttelefon utan något specifikt operativsystem och konsumenten därefter ingår ett avtal om att en tredje part ska tillhandahålla ett operativsystem. I ett sådant fall skulle tillhandahållandet av det separatinköpta operativsystemet inte ingå i köpeavtalet och därför inte omfattas av tillämpningsområdet för det här direktivet, men skulle kunna omfattas av direktiv (EU) 2019/770 om villkoren i det direktivet är uppfyllda.
- (17) För att säkerställa rättslig klarhet bör detta direktiv fastställa en definition av begreppet köpeavtal och också tydligt fastställa dess tillämpningsområde. Detta direktivs tillämpningsområde bör även omfatta avtal om varor som ännu inte har producerats eller tillverkats, inklusive enligt konsumentens anvisningar. Dessutom kan en installation av varorna omfattas av detta direktivs tillämpningsområde om installationen utgör en del av köpeavtalet och ska utföras av säljaren eller under säljarens ansvar. När ett avtal omfattar inslag av såväl försäljning av varor som tillhandahållande av tjänster bör det fastställas i nationell lagstiftning huruvida hela avtalet kan anses vara ett köpeavtal i den mening som avses i detta direktiv.
- (18) Detta direktiv bör inte påverka nationell rätt i den mån de berörda frågorna inte regleras i detta direktiv, särskilt vad gäller varors laglighet, skadestånd samt allmänna avtalsrättsliga aspekter såsom avtals utformning, giltighet, ogiltighet eller verkningar. Detsamma bör gälla med avseende på konsekvenserna av hävning av avtalet och vissa aspekter av reparation och utbyte, som inte regleras i detta direktiv. Vid regleringen av parternas rättigheter att helt eller delvis underlåta att fullgöra sina skyldigheter till dess att den andra parten fullgör sina skyldigheter bör det även fortsättningsvis stå medlemsstaterna fritt att reglera villkoren och formerna med avseende på konsumentens innehållande av betalningen av priset. Det bör även fortsättningsvis stå medlemsstaterna fritt att reglera konsumentens rätt till ersättning för skador som konsumenten har lidit till följd av säljarens överträdelse av detta direktiv. Detta direktiv bör inte heller påverka nationella regler som inte särskilt rör konsumentavtal och som föreskriver särskilda avhjälpande åtgärder för vissa sorters fel som inte framkom vid köpeavtalets ingående, nämligen nationella bestämmelser som kan föreskriva särskilda regler för säljarens ansvar för dolda fel. Detta direktiv bör inte heller påverka nationell lagstiftning som vid bristande avtalsenlighet hos varorna föreskriver utomobligatoriska avhjälpande åtgärder för konsumenten mot personer i tidigare led i transaktionskedjan, t.ex. tillverkare eller andra personer som fullgör dessa personers skyldigheter.
- (19) Detta direktiv bör inte påverka medlemsstaternas frihet att låta konsumenterna välja en viss avhjälpande åtgärd om den bristande avtalsenligheten hos varorna framkommer kort efter leveransen, nämligen nationella bestämmelser som ger konsumenten rätt att avvisa den felaktiga varan och anse avtalet förkastat eller be om ett omedelbart utbyte av varan, inom en angiven kort tidsfrist efter leveransen av varorna, vilken inte bör överstiga 30 dagar.
- (20) Det bör även fortsättningsvis stå medlemsstaterna fritt att reglera informationsskyldigheterna för säljaren i samband med ingåendet av avtalet eller säljarens skyldighet att varna konsumenten om t.ex. vissa egenskaper hos varan, huruvida materialen som konsumenten har tillhandahållit är lämpliga eller om det finns möjliga nackdelar med en särskild begäran från konsumenten, t.ex. en begäran från konsumenten att ett särskilt tyg ska användas för att sy upp en balklänning.
- (21) Det bör även fortsättningsvis stå medlemsstaterna fritt att utvidga tillämpningen av reglerna i detta direktiv till avtal som är undantagna från detta direktivs tillämpningsområde eller att på annat sätt reglera sådana avtal. Det bör t.ex. även fortsättningsvis stå medlemsstaterna fritt att utvidga det skydd som tillförsäkras konsumenterna i detta direktiv även till fysiska eller juridiska personer som inte är *konsument* i den mening som avses i detta direktiv, såsom icke-statliga organisationer, nystartade företag eller små och medelstora företag.

- (22) Definitionen av begreppet konsument bör omfatta fysiska personer som agerar för ändamål som faller utanför den egna handels-, företags-, hantverks- eller yrkesverksamheten. Det bör emellertid även fortsättningsvis stå medlemsstaterna fritt att, i fall av avtal med dubbla syften, där ett avtal ingås för syften som delvis faller inom, och delvis faller utanför personens egen näringsverksamhet och där näringssyftet är så begränsat att det inte dominerar avtalets övergripande sammanhang, avgöra huruvida och på vilka villkor den personen även bör betraktas som konsument.
- (23) Detta direktiv bör tillämpas på alla avtal genom vilket säljaren överför eller åtar sig att överföra äganderätten till varor till konsumenten. Plattformsleverantörer kan anses vara säljare inom ramen för detta direktiv om de agerar för syften som rör deras egen företagsverksamhet och i egenskap av konsumentens direkta avtalspart för försäljningen av varor. Det bör även fortsättningsvis stå medlemsstaterna fritt att utvidga tillämpningen av detta direktiv till att omfatta plattformsleverantörer som inte uppfyller kraven för att anses vara säljare enligt detta direktiv.
- (24) För att balansera behovet av rättssäkerhet med lämplig flexibilitet i rättsreglerna bör varje hänvisning i detta direktiv till vad som kan förväntas av en person förstås som en hänvisning till vad som skäligen kan förväntas. Skäligheten bör bedömas objektivt, med hänsyn till avtalets natur och ändamål, till omständigheterna i det enskilda fallet och till bruk och sedvänjor bland de berörda parterna.
- (25) I syfte att klargöra vad en konsument kan förvänta sig av varorna och vilket ansvar som åligger säljaren om det som levererats inte motsvarar förväntningarna, är det viktigt att fullt ut harmonisera reglerna för att fastställa varors avtalsenlighet. Varje hänvisning till avtalsenlighet i detta direktiv bör avse varornas avtalsenlighet. För att tillvarata berättigade intressen hos båda parterna i ett köpeavtal bör avtalsenlighet bedömas utifrån både subjektiva och objektiva krav på avtalsenlighet.
- (26) Därför bör varorna överensstämma med de krav som har avtalats mellan säljaren och konsumenten i köpeavtalet. Sådana krav kan bland annat inbegripa varornas kvantitet, kvalitet, typ och beskrivning, deras ändamålsenlighet för ett särskilt ändamål samt att varorna levereras med överenskomna tillbehör och instruktioner. Kraven i köpeavtalet bör omfatta de krav som härrör från förhandsinformation som ska ges innan avtalet ingås, som i enlighet med direktiv 2011/83/EU utgör en integrerad del av köpeavtalet.
- (27) Begreppet funktionalitet bör anses avse de sätt på vilka varorna kan fungera på avsett vis. Begreppet driftskompatibilitet avser huruvida och i vilken utsträckning varor kan fungera med maskinvara eller programvara som skiljer sig från den med vilken varor av samma typ normalt används. Framgångsrik funktion kan exempelvis vara förmågan hos varan att utbyta information med sådan annan programvara eller maskinvara och att använda den information som utbyts.
- (28) Eftersom digitalt innehåll eller digitala tjänster som är integrerade i eller sammankopplade med varor ständigt utvecklas kan säljare komma överens med konsumenter om att tillhandahålla uppdateringar för sådana varor. Uppdateringar kan, i enlighet med vad som överenskommits i köpeavtalet, förbättra de delar av varorna som utgörs av digitalt innehåll eller digitala tjänster, utöka deras funktioner, anpassa dem till teknisk utveckling, skydda dem mot nya säkerhetshot eller ha andra syften. Avtalsenligheten hos varor med digitalt innehåll eller digitala tjänster som är integrerade i eller sammankopplade med varorna bör därför också bedömas med hänsyn till om innehållet eller tjänsterna i varorna har uppdaterats i enlighet med köpeavtalet. Underlåtenhet att tillhandahålla uppdateringar som överenskommits i köpeavtalet bör betraktas som bristande avtalsenlighet hos varorna. Dessutom bör felaktiga eller ofullständiga uppdateringar också anses utgöra bristande avtalsenlighet hos varorna, eftersom det skulle innebära att dessa uppdateringar inte genomförts på det sätt som anges i köpeavtalet.
- (29) För att varorna ska vara avtalsenliga bör de inte bara uppfylla de subjektiva krav på avtalsenlighet utan även de objektiva krav på avtalsenlighet som anges i detta direktiv. Avtalsenlighet bör bedömas med hänsyn till bl.a. det ändamål för vilket varor av samma typ normalt används, huruvida varorna levereras med de tillbehör och instruktioner som konsumenten skäligen kan förvänta sig och huruvida de motsvarar det prov eller den modell som säljaren gjort tillgänglig för konsumenten. Varorna bör även besitta de egenskaper och särdrag som är normala för varor av samma typ och som konsumenten skäligen kan förvänta sig med hänsyn till varornas karaktär och med beaktande av eventuella offentliga uttalanden som gjorts av eller på uppdrag av säljaren eller andra personer i tidigare led i transaktionskedjan.

- (30) Utöver avtalsenliga uppdateringar bör säljaren också tillhandahålla uppdateringar, inbegripet säkerhetsuppdateringar, för att säkerställa att varor med digitala element förblir avtalsenliga. Säljarens skyldighet bör begränsas till uppdateringar som är nödvändiga för att sådana varor ska upprätthålla avtalsenlighet avseende de objektiva och subjektiva krav på avtalsenlighet som föreskrivs i detta direktiv. Såvida inte parterna har kommit överens om annat i avtalet bör säljaren inte vara skyldig att tillhandahålla uppdaterade versioner av det digitala innehållet eller den digitala tjänsten för varorna, och inte heller förbättra eller utöka varors funktioner utöver kraven på avtalsenlighet. Om en uppdatering som säljaren eller en tredje part som enligt köpeavtalet tillhandahåller det digitala innehållet eller den digitala tjänsten har tillhandahållit orsakar bristande avtalsenlighet hos en vara med digitala delar bör säljaren hållas ansvarig för att återställa varan till avtalsenlighet igen. Konsumenten bör fortsättningsvis fritt kunna välja att installera eller inte installera sådana tillhandahållna uppdateringar. En konsument som beslutar att inte installera de uppdateringar som behövs för att upprätthålla avtalsenligheten hos varorna med digitala delar, bör dock inte förvänta sig att varorna förblir avtalsenliga. Säljaren bör informera konsumenten om att konsumentens beslut att inte installera uppdateringar som behövs för att behålla avtalsenligheten hos varorna med digitala delar, inbegripet säkerhetsuppdateringar, kommer att påverka säljarens ansvar för avtalsenligheten hos de funktioner i varor med digitala delar som de relevanta uppdateringarna förväntas upprätthålla. Detta direktiv bör inte påverka skyldigheter att tillhandahålla säkerhetsuppdateringar enligt unionsrätten eller nationell rätt.
- (31) Vad gäller varor med digitala delar, när det digitala innehållet eller den digitala tjänst som är integrerad i eller sammankopplad med varorna tillhandahålls genom ett enda tillhandahållande, bör säljaren i princip endast vara ansvarig för bristande avtalsenlighet som existerar vid tidpunkten för leveransen. Skyldigheten att tillhandahålla uppdateringar speglar dock det faktum att den digitala miljön för alla sådana varor ändras konstant. Därför är uppdateringar ett nödvändigt verktyg för att säkerställa att varorna kan fungera på samma sätt som de gjorde vid tidpunkten för leveransen. Varor med digitala delar är vidare, till skillnad från traditionella varor, inte helt skilda från säljarens ansvarsområde, eftersom säljaren, eller en tredje part som enligt köpeavtalet tillhandahåller det digitala innehållet eller den digitala tjänsten, kan uppdatera varorna på distans, vanligtvis via internet. Om det digitala innehållet eller den digitala tjänsten tillhandahålls genom ett enda tillhandahållande bör säljaren därför hållas ansvarig för att tillhandahålla de uppdateringar som behövs för att behålla avtalsenligheten hos varorna med digitala delar under en tidsperiod som konsumenten skäligen kan förvänta sig, även om varorna var avtalsenliga vid tidpunkten för leveransen. Den tidsperiod under vilken konsumenten skäligen kan förvänta sig att få uppdateringar bör bedömas på grundval av varornas och de digitala delarnas typ och syfte och med beaktande av omständigheterna och köpeavtalets natur. En konsument förväntar sig normalt sett att få uppdateringar under åtminstone den period under vilken säljaren är ansvarig för bristande avtalsenlighet, medan konsumentens rimliga förväntningar i vissa fall kan sträcka sig utöver den perioden, vilket särskilt kan vara fallet i fråga om säkerhetsuppdateringar. I andra fall, t.ex. när det gäller varor med digitala delar vars syfte är tidsbegränsat, skulle säljarens skyldighet att tillhandahålla uppdateringar normalt sett begränsas till den tiden.
- (32) Det är viktigt att säkerställa en längre livslängd för varor, för att skapa mer hållbara konsumtionsmönster och främja en cirkulär ekonomi. För att stärka förtroendet för den inre marknads funktion är det också viktigt att utestänga varor som inte uppfyller kraven från unionsmarknaden genom att stärka marknadsövervakningen och ge rätt incitament till ekonomiska aktörer. För dessa syften är produktspecifik unionslagstiftning den lämpligaste metoden att införa hållbarhet och andra produktrelaterade krav för särskilda typer eller grupper av produkter, med användning av ändamålsanpassade kriterier. Detta direktiv bör därför fungera som ett komplement i förhållande till de mål som eftersträvas i sådan produktspecifik unionslagstiftning, och hållbarhet bör ingå som ett objektiva kriterium för bedömningen av varors avtalsenlighet. Hållbarhet bör i detta direktiv hänvisa till varornas förmåga att behålla sina funktioner och sin prestanda under normal användning. För att varor ska vara avtalsenliga bör de ha den hållbarhet som varor av samma typ normalt har och som konsumenten skäligen kan förvänta sig med hänsyn till de specifika varornas art, inbegripet det eventuella behovet av skäligt underhåll av varorna, till exempel regelbundna kontroller eller byte av filter i en bil, och till eventuella offentliga uttalanden som gjorts av eller på uppdrag av en person som deltar i transaktionskedjan. Bedömningen bör också ta hänsyn till alla andra relevanta omständigheter, såsom varornas pris eller den intensitet eller frekvens med vilken konsumenten använder varan. Dessutom bör konsumenten, i den mån specifik hållbarhetsinformation anges i eventuella uttalanden före avtalets ingående som utgör en del av köpeavtalet, kunna förlita sig på dem som en del av de subjektiva kraven på avtalsenlighet.
- (33) Enligt detta direktiv bör säljaren vara skyldig att till konsumenten leverera varor som är avtalsenliga vid tidpunkten för leveransen. Det är möjligt att säljare skulle använda reservdelar för att fullgöra sin skyldighet att reparera

varor i händelse av bristande avtalsenlighet vid tidpunkten för leveransen. Samtidigt som detta direktiv inte bör ålägga säljare en skyldighet att säkerställa tillgängligheten av reservdelar under en tidsperiod som ett objektivi krav på avtalsenlighet, bör det inte påverka andra bestämmelser i nationell rätt som ålägger säljaren, tillverkaren eller andra personer som deltar i transaktionskedjan att säkerställa att reservdelar är tillgängliga eller att informera konsumenterna om sådan tillgänglighet.

- (34) Många varor måste installeras innan de kan användas på ett ändamålsenligt sätt av konsumenten. När det gäller varor med digitala delar är dessutom installationen av det digitala innehållet eller den digitala tjänsten vanligtvis nödvändig för att konsumenten ska kunna använda sådana varor i linje med deras avsedda syfte. All form av bristande avtalsenlighet till följd av en felaktig installation av varorna, inbegripet felaktig installation av det digitala innehållet eller de digitala tjänster som är integrerade i eller sammankopplade med varorna, bör därför ses som bristande avtalsenlighet om installationen utfördes av säljaren eller under säljarens kontroll. Om varorna var tänkta att installeras av konsumenten bör bristande avtalsenlighet till följd av felaktig installation ses som bristande avtalsenlighet hos varorna oavsett om installationen utfördes av konsumenten eller av en tredje part under konsumentens ansvar, om den felaktiga installationen berodde på brister i installationsinstruktionerna, såsom ofullständiga eller oklara installationsinstruktioner som leder till att de blir svåra att använda för en genomsnittlig konsument.
- (35) Avtalsenligheten bör täcka såväl materiella brister som rättsliga fel. Begränsningar till följd av en kränkning av tredje parts rättigheter, särskilt immateriella rättigheter, hindra eller begränsa användningen av varorna enligt avtalet. Medlemsstaterna bör säkerställa att konsumenten i dessa fall har rätt till avhjälpande åtgärder vid bristande avtalsenlighet enligt detta direktiv, såvida inte nationell rätt föreskriver att avtalet ska vara ogiltigt eller upphävas i sådana fall.
- (36) För att säkerställa tillräcklig flexibilitet i reglerna, t.ex. med avseende på försäljning av begagnade varor, bör det vara möjligt för parterna att avvika från de objektiva krav på avtalsenlighet som föreskrivs i detta direktiv. En sådan avvikelse bör vara möjlig endast om konsumenten blev särskilt informerad om den och om konsumenten godtar den separat från andra uttalanden eller överenskommelser, och genom en aktiv och otvetydig handling.
- (37) En ökad rättssäkerhet för både konsumenter och säljare kräver en tydlig angivelse av när bedömningen av varornas avtalsenlighet bör göras. Lämplig tidpunkt för bedömning av varornas avtalsenlighet bör vara den tidpunkt då varorna levereras. Detta bör även gälla varor som integrerar eller är sammankopplade med digitalt innehåll eller en digital tjänst som tillhandahålls genom ett enda tillhandahållande. Om det digitala innehållet eller de digitala tjänster som är integrerade i eller sammankopplade med varorna ska tillhandahållas kontinuerligt över en tidsperiod, bör den relevanta tidpunkten med avseende på fastställande av avtalsenlighet för det digitala innehållet eller den digitala tjänsten inte vara en specifik tidpunkt utan snarare en tidsperiod, med början vid tidpunkten för leveransen. Av rättssäkerhetsskäl bör den perioden motsvara den period under vilken säljaren är ansvarig för bristande avtalsenlighet.
- (38) Innebörden av *leverans* bör inte regleras i detta direktiv, utan överläts åt nationell rätt, särskilt i fråga om vad säljaren ska göra för att fullgöra sin skyldighet att leverera varorna. Vidare bör hänvisningarna till tidpunkten för leverans i detta direktiv inte påverka reglerna om riskens övergång som fastställs i direktiv 2011/83/EU och genomförs i enlighet därmed i medlemsstaternas rätt.
- (39) Varor med digitala delar bör anses ha levererats till konsumenten när både varornas fysiska komponent har levererats och det enda tillhandahållandet för det digitala innehållet eller den digitala tjänsten har gjorts, eller det kontinuerliga tillhandahållandet för det digitala innehållet eller den digitala tjänsten över en tidsperiod har påbörjats. Detta innebär att säljaren även bör ge konsumenten tillgång eller åtkomst till det digitala innehållet eller den digitala tjänsten på ett sådant sätt att det digitala innehållet eller den digitala tjänsten, eller ett annat medel som är lämpligt för att ladda ned eller få tillgång till innehållet eller tjänsten, ingår i konsumentens ansvarsområde och inga fler åtgärder krävs av säljaren för att konsumenten ska kunna använda det digitala innehållet eller den digitala tjänsten enligt avtalet, t.ex. genom att tillhandahålla en länk eller ett nedladdningsalternativ. Den lämpliga tidpunkten för fastställande av avtalsenlighet bör därför vara den tidpunkt då det digitala innehållet eller den digitala tjänsten tillhandahålls, om den fysiska komponenten levererades tidigare. Följaktligen kan det säkerställas

att ansvarsperioden för den fysiska komponenten å ena sidan och för den digitala delen å andra sidan börjar löpa samtidigt. Vidare kan konsumenten i många fall inte upptäcka ett fel i den fysiska komponenten innan det digitala innehållet eller den digitala tjänsten har tillhandahållits.

- (40) När varor kräver att installationen utförs av säljaren kan konsumenten i vissa fall inte använda varorna eller upptäcka fel innan installationen har avslutats. När varorna enligt köpeavtalet ska installeras av säljaren eller under säljarens ansvar, bör varorna följaktligen betraktas som levererade till konsumenten när installationen är avslutad.
- (41) För att säkerställa att det föreligger rättssäkerhet för säljare och konsumenternas övergripande förtroende i samband med gränsöverskridande köp är det nödvändigt att föreskriva en tidsperiod under vilken konsumenten är berättigad till avhjälpande åtgärder för bristande avtalsenlighet som föreligger vid den tidpunkt som är relevant för fastställande av avtalsenlighet. Med hänsyn till att det stora flertalet medlemsstater har föreskrivit en period av två år för genomförandet av direktiv 1999/44/EG och att marknadsaktörerna i praktiken anser att den perioden är skälig, bör den perioden bibehållas. Samma period bör gälla i fråga om varor med digitala delar. Om kontinuerligt tillhandahållande i mer än två år föreskrivs i avtalet bör konsumenten emellertid vara berättigad till avhjälpande åtgärder vid bristande avtalsenlighet i det digitala innehållet eller den digitala tjänsten som uppstår eller framkommer under den period då det digitala innehållet eller den digitala tjänsten ska tillhandahållas enligt avtalet. För att säkerställa att medlemsstaterna ges flexibilitet att höja konsumentskyddsnivån i nationell rätt bör medlemsstaterna kunna föreskriva längre tidsfrister för säljarens ansvar än de som föreskrivs i detta direktiv.
- (42) För att sörja för samstämdhet med nuvarande nationella rättssystem bör medlemsstaterna ha frihet att föreskriva antingen att säljare ansvarar för bristande avtalsenlighet som framkommer under en viss tidsperiod, eventuellt kopplat till en preskriptionsfrist, eller att de avhjälpande åtgärderna för konsumenter omfattas av en preskriptionsfrist. I det förstnämnda fallet bör medlemsstaterna säkerställa att perioden för säljarens ansvar inte kringgås genom preskriptionsfristen för konsumentens avhjälpande åtgärder. Även om detta direktiv därför inte bör innebära att tidpunkten för de nationella preskriptionsfristernas början harmoniseras, bör det ändå säkerställa att sådana preskriptionsfrister inte begränsar möjligheten för konsumenterna att utöva sin rätt till avhjälpande åtgärder vid bristande avtalsenlighet som framkommer under den period under vilken säljaren är ansvarig för bristande avtalsenlighet. I det sistnämnda fallet bör medlemsstaterna kunna behålla eller införa bara en preskriptionsfrist för konsumentens avhjälpande åtgärder, utan att införa en särskild period inom vilken den bristande avtalsenligheten måste framkomma för att säljaren ska vara ansvarig. För att säkerställa att konsumenterna är lika väl skyddade även i dessa fall bör medlemsstaterna, när en preskriptionsfrist ska tillämpas, säkerställa att denna fortfarande gör det möjligt för konsumenterna att utöva sin rätt till avhjälpande åtgärder vid bristande avtalsenlighet som framkommer under den tidsperiod som föreskrivs som ansvarsperiod i enlighet med detta direktiv.
- (43) När det gäller vissa aspekter kan en särbehandling av begagnade varor vara motiverad. Även om en ansvarsperiod eller preskriptionsfrist på två år eller längre vanligen sammanjämkar både säljarens och konsumentens intressen, är detta inte nödvändigtvis fallet när det gäller begagnade varor. Medlemsstaterna bör därför ha rätt att ge parterna möjlighet att komma överens om en förkortad ansvarsperiod eller preskriptionsfrist för sådana varor. Genom att överlåta denna fråga till ett avtal mellan parterna ökar avtalsfriheten och det säkerställs att konsumenten måste upplysas om både varans karaktär som begagnad vara och den förkortade ansvarsperioden eller preskriptionsfristen. En sådan avtalad period bör emellertid inte vara kortare än ett år.
- (44) Detta direktiv bör inte reglera villkor på vilka ansvarsperioden, enligt bestämmelserna i detta direktiv, eller en preskriptionsfrist kan upphävas tillfälligt eller avbrytas. Medlemsstaterna bör därför kunna föreskriva att ansvarsperioden eller preskriptionsfristen får upphävas tillfälligt eller avbrytas vid till exempel reparation, utbyte eller förhandlingar mellan säljaren och konsumenten i syfte att nå en uppgörelse i godo.
- (45) Under en period av ett år, eller under en period av två år om medlemsstaterna väljer att tillämpa en tvåårsperiod, bör konsumenten endast behöva bevisa att varan inte är avtalsenlig, utan att också behöva bevisa att den bristande avtalsenligheten faktiskt existerade vid den relevanta tidpunkten för fastställande av avtalsenlighet. För att avvisa konsumentens påstående skulle säljaren behöva bevisa att den bristande avtalsenligheten inte existerade vid den tidpunkten. Dessutom kan i vissa fall presumtionen att den bristande avtalsenligheten existerade vid den relevanta tidpunkten för fastställande av avtalsenlighet vara oförenlig med varans art eller arten av bristande avtalsenlighet. Det förstnämnda skulle kunna vara fallet med varor som försämras på grund av sin art, såsom lättfördärliga produkter, till exempel blommor, eller varor som är avsedda endast för engångsbruk. Ett exempel

på det sistnämnda skulle vara bristande avtalsenlighet som endast kan vara resultatet av en åtgärd som konsumenten vidtagit eller av en uppenbar extern omständighet som inträffat efter varans leverans till konsumenten. När det gäller varor med digitala delar där avtalet föreskriver kontinuerligt tillhandahållande av det digitala innehållet eller den digitala tjänsten, bör konsumenten inte behöva bevisa att det digitala innehållet eller den digitala tjänsten inte uppvisade avtalsenlighet under respektive tidsperiod för fastställande av avtalsenlighet. För att avvisa konsumentens påstående skulle säljaren behöva bevisa det digitala innehållet eller den digitala tjänsten uppvisade avtalsenlighet under den perioden.

- (46) Medlemsstaterna bör få behålla eller införa bestämmelser om att konsumenten för att utnyttja sina rättigheter måste upplysa säljaren om bristande avtalsenlighet inom en period som inte bör vara kortare än två månader från och med den dag då konsumenten upptäckte denna bristande avtalsenlighet. Medlemsstaterna bör ha rätt att säkerställa att konsumenter har en högre skyddsnivå, genom att inte införa någon sådan skyldighet.
- (47) För att öka rättssäkerheten och undanröja ett av de största hindren som hämmar den inre marknaden, bör de avhjälpande åtgärder som står till buds för konsumenter vid varans bristande avtalsenlighet och de villkor på vilka dessa avhjälpande åtgärder får återopas harmoniseras fullt ut genom detta direktiv. Vid bristande avtalsenlighet bör konsumenterna i synnerhet vara berättigade till att få varan återställas till avtalsenlighet, få ett proportionellt prisavdrag eller häva avtalet.
- (48) I fråga om att återställa varan till avtalsenlighet bör konsumenten ha rätt att välja mellan reparation och utbyte. En möjlighet för konsumenterna att begära reparation bör främja en hållbar konsumtion och samtidigt bidra till att öka produkternas hållbarhet. Konsumentens val mellan reparation och utbyte bör endast begränsas om det valda alternativet skulle vara rättsligt eller faktiskt omöjligt eller om det skulle medföra oproportionella kostnader för säljaren, jämfört med det andra tillgängliga alternativet. Det kan exempelvis vara oproportionellt att begära att en vara ska bytas ut på grund av en smärre repa, om bytet skulle medföra betydande kostnader och om repan utan svårighet skulle kunna repareras.
- (49) Säljaren bör kunna vägra att återställa varan till avtalsenlighet om både reparation och utbyte är omöjligt eller om de skulle medföra oproportionella kostnader för säljaren. Samma sak skulle gälla om antingen reparation eller utbyte är omöjligt och den alternativa avhjälpande åtgärden skulle medföra oproportionella kostnader för säljaren. Om till exempel varor befinner sig på en annan plats än den från vilken de ursprungligen levererades, skulle detta leda till oproportionella kostnader för postbefordran och transport för säljaren.
- (50) När den bristande avtalsenligheten framkommer bör konsumenten upplysa säljaren om det för att ge säljaren möjlighet att återställa varan till avtalsenlighet. Säljaren bör göra detta inom skälig tid. Följaktligen bör konsumenten i princip inte vara direkt berättigad till prisavdrag eller hävning av avtalet utan bör ge säljaren skälig tid till reparation eller utbyte av den vara som uppvisat bristande avtalsenlighet. Om säljaren inte har reparerat eller bytt ut varan inom den tiden, bör konsumenten ha rätt att kräva och erhålla ett prisavdrag eller hävning av avtalet utan att behöva vänta längre.
- (51) Om konsumenten inte tillhandahållits korrekta avhjälpande åtgärder mot den bristande avtalsenligheten genom reparation eller utbyte, bör konsumenten ha rätt till prisavdrag eller hävning av avtalet. Det bör i synnerhet vara fallet när säljaren inte har avslutat reparationen eller om bytet eller det framgår klart av omständigheterna att säljaren inte kommer att avsluta reparationen eller bytet, eller när säljaren har vägrat att återställa varan till avtalsenlighet på grund av att det inte går att reparera eller byta ut eller att det skulle medföra oproportionella kostnader för säljaren.
- (52) I vissa lägen kan det vara berättigat att konsumenten har rätt att omedelbart få priset sänkt eller avtalet hävt. Om säljaren har vidtagit åtgärder för att återställa varan till avtalsenlighet och bristande avtalsenlighet därefter framkommer, bör det objektivt fastställas huruvida konsumenten bör godta ytterligare försök av säljaren att återställa varan till avtalsenlighet, med beaktande av alla omständigheter i fallet, till exempel varornas typ och värde samt den bristande avtalsenlighetens art och betydelse. I synnerhet för dyra eller komplicerade varor kan det vara berättigat att ge säljaren ytterligare ett försök att avhjälpa den bristande avtalsenligheten. Det bör också tas hänsyn till om konsumenten inte kan förväntas fortsätta att ha förtroende för säljarens förmåga att återställa varan

till avtalsenlighet, till exempel om samma problem uppstått två gånger. På samma sätt kan den bristande avtalsenligheten i vissa situationer vara så allvarlig att konsumenten inte kan fortsätta att ha förtroende för säljarens förmåga att återställa varan till avtalsenlighet, som när den bristande avtalsenligheten allvarligt påverkar konsumentens förmåga att använda varorna normalt och konsumenten inte kan förväntas lita på att problemet skulle avhjälpas genom att säljaren reparerar eller byter ut dem.

- (53) För att bevara en balans mellan avtalsparternas rättigheter och skyldigheter bör konsumenten ha rätt att häva avtalet endast i fall där den bristande avtalsenligheten inte är ringa.
- (54) Medlemsstaterna bör kunna reglera enligt vilka villkor gäldenärens fullgörande av avtalet kan utföras av en annan person, till exempel enligt vilka villkor säljarens skyldighet att reparera en vara kan fullgöras av konsumenten eller en tredje part på säljarens bekostnad.
- (55) För att skydda konsumenterna mot risken för utdragna förseningar bör reparationer och utbyten genomföras med gott resultat inom skälig tidsperiod. Vad som anses vara en skälig tidsåtgång för att fullgöra en reparation eller tillhandahålla en ersättningsvara bör motsvara kortast möjliga tid för att slutföra reparationen eller utbytet. Den tidsåtgången bör fastställas objektivt med hänsyn till varornas art och komplexitet, den bristande avtalsenlighetens art och hur allvarlig den är och den insats som krävs för slutförande av reparationen eller utbytet. Vid genomförandet av detta direktiv bör medlemsstaterna kunna tolka begreppet skälig tid för slutförande av reparation eller utbyte genom att föreskriva fasta perioder som generellt kan anses vara skäliga för reparation eller utbyte, i synnerhet med avseende på särskilda produktkategorier.
- (56) Detta direktiv bör inte föreskriva bestämmelser om var en gäldenärs skyldigheter ska fullgöras. Detta direktiv bör därför varken specificera platsen för leverans eller den plats där reparationen eller utbytet ska ske föreskrivas, utan dessa frågor bör överlätas till nationell rätt.
- (57) Om säljaren återställer varan till avtalsenlighet genom utbyte, bör konsumenten inte vara skyldig att betala för normal användning av varorna innan de byttes ut. Användningen av varorna bör anses vara normal om den motsvarar varornas art och syfte.
- (58) För att göra hävningsrätten till ett effektivt verktyg för konsumenten i situationer där denne köper flera varor och den bristande avtalsenligheten endast berör en del av de varor som levererats enligt avtalet, bör konsumenten ha rätt att häva avtalet även med avseende på de andra varor som köpts tillsammans med de varor som inte är avtalsenliga, även om dessa andra varor är avtalsenliga, om konsumenten inte rimligen kan förväntas att godta att behålla endast de varor som uppvisar avtalsenlighet.
- (59) För sådana fall där konsumenten häver avtalet på grund av bristande avtalsenlighet bör detta direktiv endast fastställa regler om de viktigaste verkningarna av och formerna för rätten till hävning, särskilt parternas skyldighet att återlämna vad de har erhållit. Säljaren bör således vara skyldig att återbetala det belopp som konsumenten har betalat och konsumenten bör returnera varorna.
- (60) Detta direktiv bör inte påverka medlemsstaternas frihet att reglera andra följder av hävning än dem som föreskrivs i detta direktiv, till exempel följderna av att varorna förloras i värde, förstörs eller går förlorade. Medlemsstaterna bör även tillåtas att reglera formerna för återbetalning motsvarande priset till konsumenten, till exempel former avseende de medel som ska användas för sådan återbetalning eller avseende eventuella kostnader och avgifter som uppstår på grund av återbetalningen. Medlemsstaterna bör till exempel också ha frihet att föreskriva vissa tidsfrister för återbetalning motsvarande priset eller för varornas återlämnande.
- (61) Principen om säljarens skadeståndsansvar är en väsentlig del av ett köpeavtal. Konsumenter bör därför ha rätt att begära ersättning för en förlust som orsakats av säljarens överträdelse av detta direktiv, även för skador som konsumenten lidit till följd av bristande avtalsenlighet. Detta skadestånd bör i största möjliga utsträckning försätta konsumenten i den position som denne skulle ha befunnit sig i om varorna hade varit avtalsenliga. Eftersom det redan finns en sådan rätt till skadestånd i alla medlemsstater bör detta direktiv inte påverka tillämpningen av nationella regler om ersättning till konsumenter för skada till följd av överträdelse av de reglerna. Det bör även fortsättningsvis stå medlemsstaterna fritt att reglera konsumentens rätt till ersättning i situationer där reparationen eller utbytet orsakade betydande olägenheter eller försenades.

- (62) För att säkerställa att insyn föreligger bör vissa krav vad gäller garantier föreskrivas tillsammans med förhandsinformationskraven på förekomsten av garantier och villkor för dessa i enlighet med direktiv 2011/83/EU. För att förbättra rättssäkerheten och för att undvika att konsumenterna vilseleds bör detta direktiv vidare föreskriva att om villkor för garantier som framgår av därtill hörande reklam är mer fördelaktiga för konsumenten än de som anges i garantibeviset bör de mer fördelaktiga villkoren ha företräde. Slutligen bör detta direktiv föreskriva regler om garantibevisets innehåll och hur det bör göras tillgängligt för konsumenterna. Garantibeviset bör till exempel omfatta garantins villkor och ange att den rättsliga garantin om avtalsenlighet inte påverkas av garantin, så att det klargörs att garantins villkor är en utfästelse om att den tillkommer utöver den rättsliga garantin om avtalsenlighet. Det bör även fortsättningsvis stå medlemsstaterna fritt att föreskriva regler om andra aspekter av garantier, som inte omfattas av detta direktiv, till exempel att knyta andra gäldenärer än garantigivaren till garantin, förutsatt att dessa regler inte fråntar konsumenterna det skydd som tillförsäkras dem genom de fullständigt harmoniserade bestämmelserna om garantier i detta direktiv. Medlemsstaterna bör förbli fria att kräva att garantier ska tillhandahållas kostnadsfritt, men de bör säkerställa att utfästelser som säljaren eller tillverkaren gör och som omfattas av definitionen av garanti enligt detta direktiv är förenliga med de harmoniserade reglerna i detta direktiv.
- (63) Med hänsyn till att säljaren är ansvarig gentemot konsumenten för eventuell bristande avtalsenlighet hos varorna till följd av en handling eller underlåtenhet från säljarens eller en tredje parts sida bör säljaren kunna vidta rättsliga åtgärder gentemot den ansvariga personen i ett tidigare led i transaktionskedjan. Dessa åtgärder bör omfatta sådana som avser bristande avtalsenlighet till följd av en utebliven uppdatering, inbegripet en säkerhetsuppdatering, som skulle ha varit nödvändig för att bibehålla avtalsenligheten hos varan med digitala delar. Detta direktiv bör dock inte påverka principen om avtalsfrihet mellan säljaren och andra parter i transaktionskedjan. Närmare villkor för utövandet av denna rättighet, särskilt gentemot vem och när det gäller hur sådana anspråk ska framställas och huruvida de avhjälpande åtgärderna är av obligatorisk karaktär, bör föreskrivas av medlemsstaterna. Frågan huruvida även konsumenten kan rikta anspråk direkt mot en person i tidigare led i transaktionskedjan, bör inte regleras av detta direktiv, utom i fall där en tillverkare erbjuder konsumenten en garanti för varorna.
- (64) Personer eller organisationer som enligt nationell lagstiftning anses ha ett berättigat intresse av att tillvarata konsumenternas rättigheter i avtalsförhållanden bör ges möjlighet att inleda förfaranden inför domstol eller inför en förvaltningsmyndighet med behörighet att fatta beslut som rör klagomål eller att inleda lämpliga rättsliga förfaranden.
- (65) Ingenting i detta direktiv bör påverka tillämpningen av internationellt privaträttsliga regler, särskilt Europaparlamentets och rådets förordningar (EG) nr 593/2008 och (EU) nr 1215/2012⁽⁷⁾.
- (66) Direktiv 1999/44/EG bör upphävas. Datumet för upphävande bör anpassas till datumet för införlivande av det här direktivet. För att säkerställa att de lagar och andra författningar som är nödvändiga för att medlemsstaterna ska följa det här direktivet tillämpas enhetligt på avtal som ingåtts från och med datumet för införlivandet, bör det här direktivet inte tillämpas på avtal som ingåtts före datumet för dess införlivande.
- (67) Bilagan till Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2017/2394⁽⁸⁾ bör ändras genom att en hänvisning till det här direktivet införs, i syfte att underlätta det gränsöverskridande samarbetet om tillämpningen av detta direktiv.
- (68) Bilaga I till Europaparlamentets och rådets direktiv 2009/22/EG⁽⁹⁾ bör ändras genom att en hänvisning till det här direktivet införs, i syfte att säkerställa att konsumentkollektivets intressen, såsom dessa fastställs i det här direktivet, tillvaratas.
- (69) I enlighet med den gemensamma politiska förklaringen av den 28 september 2011 från medlemsstaterna och kommissionen om förklarande dokument⁽¹⁰⁾, har medlemsstaterna åtagit sig att, när det är berättigat, låta anmälan av införlivandeåtgärder åtföljas av ett eller flera dokument som förklarar förhållandet mellan de olika delarna i direktivet och motsvarande delar i de nationella instrumenten för införlivande. Lagstiftaren anser att det är motiverat att sådana dokument översänds avseende detta direktiv.

⁽⁷⁾ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1215/2012 av den 12 december 2012 om domstols behörighet och om erkännande och verkställighet av domar på privaträttens område (EUT L 351, 20.12.2012, s. 1).

⁽⁸⁾ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2017/2394 av den 12 december 2017 om samarbete mellan de nationella myndigheter som har tillsynsansvar för konsumentskyddslagstiftningen och om upphävande av förordning (EG) nr 2006/2004 (EUT L 345, 27.12.2017, s. 1).

⁽⁹⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 2009/22/EG av den 23 april 2009 om förbuds föreläggande för att skydda konsumenternas intressen (EUT L 110, 1.5.2009, s. 30).

⁽¹⁰⁾ EUT C 369, 17.12.2011, s. 14.

- (70) Eftersom målen för detta direktiv, nämligen att bidra till en väl fungerande inre marknad genom att på ett konsekvent sätt motverka avtalsrättsliga hinder för gränsöverskridande försäljning av varor i unionen, inte i tillräcklig utsträckning kan uppnås av medlemsstaterna, på grund av att varje medlemsstat var för sig inte är i stånd att hantera den rådande splittringen av regelverket genom att säkerställa att dess rätt stämmer överens med andra medlemsstaters rätt, utan snarare, genom att avlägsna de huvudsakliga avtalsrättsliga hindren, kan uppnås bättre på unionsnivå, kan unionen vidta åtgärder i enlighet med subsidiaritetsprincipen i artikel 5 i fördraget om Europeiska unionen. I enlighet med proportionalitetsprincipen i samma artikel går detta direktiv inte utöver vad som är nödvändigt för att uppnå dessa mål.
- (71) Det är lämpligt att kommissionen gör en översyn av tillämpningen av detta direktiv fem år efter dess ikraftträdande, särskilt avseende bestämmelserna om avhjälpande åtgärder, bevisbörla – även med avseende på begagnade varor samt varor som säljs på offentlig auktion – och tillverkarens garanti för hållbarhet. Kommissionen bör också göra en bedömning av om tillämpningen av detta direktiv och av direktiv (EU) 2019/770 säkerställer ett enhetligt och konsekvent regelverk vad gäller tillhandahållande av digitalt innehåll eller digitala tjänster och varor med digitala delar.
- (72) Detta direktiv står i överensstämmelse med de grundläggande rättigheterna och friheterna och iakttar de principer som erkänns särskilt i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna, inbegripet de som anges i artiklarna 16, 38 och 47.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Artikel 1

Syfte och mål

Syftet med detta direktiv är att bidra till en väl fungerande inre marknad och en hög konsumentskyddsnivå genom att fastställa gemensamma regler om vissa krav rörande köpeavtal mellan säljare och konsumenter, särskilt regler om varors avtalsenlighet, avhjälpande åtgärder vid brist på sådan avtalsenlighet, formerna för att vidta dessa avhjälpande åtgärder och om garantier.

Artikel 2

Definitioner

I detta direktiv avses med

1. *köpeavtal*: ett avtal enligt vilket säljaren överför eller åtar sig att överföra äganderätten till varor till en konsument, och konsumenten betalar eller åtar sig att betala priset för detta,
2. *konsument*: varje fysisk person som, i samband med avtal som omfattas av detta direktiv, agerar för ändamål som faller utanför den egna handels-, företags-, hantverks- eller yrkesverksamheten,
3. *säljare*: en fysisk eller en juridisk person, antingen privatägdd eller offentligägdd, som agerar för ändamål som faller inom ramen för den fysiska eller juridiska personens handels-, företags-, hantverks- eller yrkesverksamheten samt varje person som agerar i dennes namn eller för dennes räkning, med avseende på avtal som omfattas av detta direktiv,
4. *tillverkare*: den som tillverkar varor eller importerar varor till unionen eller den som uppger sig vara tillverkare genom att sätta sitt namn, varumärke eller annat eget kännetecken på varorna,
5. *varor*:
 - a) alla lösa saker; vatten, gas och elektricitet anses också vara varor i direktivets mening när de saluförs i begränsad volym eller bestämd kvantitet,
 - b) alla lösa saker som integrerar eller är sammankopplade med digitalt innehåll eller en digital tjänst på ett sådant sätt att frånvaron av det digitala innehållet eller den digitala tjänsten gör att varorna inte fungerar (*varor med digitala delar*),
6. *digitalt innehåll*: data som framställs och tillhandahålls i digital form,

7. *digital tjänst*:
- a) en tjänst som gör det möjligt för konsumenten att skapa, bearbeta, lagra eller få tillgång till uppgifter i digital form, eller
 - b) en tjänst som gör det möjligt att utbyta eller interagera på annat sätt med uppgifter i digital form som laddas upp eller skapas av konsumenten eller av andra användare av den tjänsten,
8. *kompatibilitet*: varors förmåga att fungera ihop med maskinvara eller programvara som varor av samma typ normalt används med, utan att varorna, maskinvaran eller programvaran behöver konverteras,
9. *funktionalitet*: varors förmåga att fungera på avsett vis,
10. *driftskompatibilitet*: varors förmåga att fungera ihop med annan maskinvara eller programvara än den med vilken varor av samma typ normalt används,
11. *varaktigt medium*: varje medel som gör det möjligt för konsumenten eller säljaren att bevara information som riktas till vederbörande personligen på sådant sätt att den är tillgänglig för användning i framtiden under en tid som är lämplig med hänsyn till vad som är avsikten med informationen och att den bevarade informationen kan återges oförändrad,
12. *garanti*: varje utfästelse som säljaren eller en tillverkare (garantigivaren) ger konsumenten, utöver säljarens rättsliga skyldigheter i fråga om avtalsenlighet, att återbetala det betalade priset eller att byta ut, reparera eller utföra någon form av service på varorna om de inte överensstämmer med specifikationerna eller andra eventuella krav som inte hänför sig till avtalsenligheten men som ingår i garantibeviset eller i den reklam som var tillgänglig vid den tidpunkt då avtalet ingicks eller före köpeavtalets ingående,
13. *hållbarhet*: varornas förmåga att behålla sina funktioner och sin prestanda under normal användning,
14. *kostnadsfritt*: utan de nödvändiga kostnader som uppkommer för att återställa varor till avtalsenlighet, särskilt kostnader för postbefordran, transport, arbetskraft eller material,
15. *offentlig auktion*: en försäljningsmetod där säljaren bjuder ut varor eller tjänster till försäljning till konsumenter, vilka personligen närvarar eller ges möjlighet att närvara vid auktionen, genom ett öppet budgivningsförfarande som sköts av en auktionsförrättare och där den som lämnar det vinnande budet är skyldig köpa varorna eller tjänsterna.

Artikel 3

Tillämpningsområde

1. Detta direktiv ska tillämpas på köpeavtal mellan en konsument och en säljare.
2. Avtal mellan en konsument och en säljare om tillhandahållande av varor som ska tillverkas eller produceras ska också anses vara köpeavtal i enlighet med detta direktiv.
3. Detta direktiv ska inte tillämpas på avtal om tillhandahållande av digitalt innehåll eller digitala tjänster. Det ska dock tillämpas på digitalt innehåll som är integrerat eller sammankopplat med varor, eller digitala tjänster som är integrerade eller sammankopplade med varor, i den mening som avses i artikel 2.5 b, och som tillhandahålls med varorna enligt köpeavtalet, oavsett om sådant digitalt innehåll eller en sådan digital tjänst levereras av säljaren eller av en tredje part. Om tvivel råder huruvida tillhandahållandet av ett integrerat eller sammankopplat digitalt innehåll eller en integrerad eller sammankopplad digital tjänst utgör en del av köpeavtalet ska det digitala innehållet eller den digitala tjänsten anses omfattas av köpeavtalet.
4. Detta direktiv ska inte tillämpas på
 - a) ett fysiskt medium som endast fungerar som bärare av digitalt innehåll, eller
 - b) varor som säljs exekutivt eller på annat sätt tvångsvis med stöd av lag.

5. Medlemsstaterna får från tillämpningsområdet för detta direktiv undanta avtal om försäljning av

- a) begagnade varor som säljs på offentlig auktion, och
- b) levande djur.

I det fall som avses i led a ska tydlig och uttömmande information om att de rättigheter som följer av detta direktiv inte gäller göras lätt tillgänglig för konsumenterna.

6. Detta direktiv ska inte påverka medlemsstaternas frihet att reglera allmänna avtalsrättsliga aspekter, såsom regler om avtals utformning, giltighet, ogiltighet eller verkningar, inbegripet konsekvenserna av hävning av ett avtal, i den mån de inte regleras i detta direktiv, eller rätten till skadestånd.

7. Detta direktiv ska inte påverka medlemsstaternas frihet att låta konsumenterna välja en viss avhjälpande åtgärd om varornas bristande avtalsenlighet framkommer inom en period efter leveransen, som inte överstiger 30 dagar. Vidare ska detta direktiv inte påverka nationella regler som inte specifikt rör konsumentavtal och som fastställer särskilda avhjälpande åtgärder för vissa sorters fel som inte framkom vid köpeavtalets ingående.

Artikel 4

Harmoniseringsnivå

Medlemsstaterna ska inte behålla eller införa bestämmelser i sin nationell rätt som avviker från bestämmelserna i detta direktiv, inklusive strängare eller mindre stränga bestämmelser som ger en annan konsumentskyddsnivå, såvida inget annat föreskrivs i detta direktiv.

Artikel 5

Varors avtalsenlighet

Säljaren ska tillhandahålla konsumenten varor som uppfyller kraven i artiklarna 6, 7 och 8, i tillämpliga fall, utan att det påverkar tillämpningen av artikel 9.

Artikel 6

Subjektiva krav på avtalsenlighet

För att vara avtalsenliga ska varorna i förekommande fall, i synnerhet,

- a) uppfylla kraven på beskrivning, kvantitet och kvalitet samt besitta funktionalitet, kompatibilitet, driftskompatibilitet och andra egenskaper i enlighet med köpeavtalet,
- b) vara lämpliga för det särskilda ändamål för vilket konsumenten behöver dem och som konsumenten informerade säljaren om senast vid tidpunkten för köpeavtalets ingående och med avseende på vilket säljaren har lämnat godkännande,
- c) levereras tillsammans med alla tillbehör och instruktioner, bland annat om installation, som föreskrivs i köpeavtalet, och
- d) levereras med uppdateringar i enlighet med köpeavtalet.

Artikel 7

Objektiva krav på avtalsenlighet

- 1. Utöver att uppfylla eventuella subjektiva krav på avtalsenlighet, ska varorna
 - a) lämpa sig för de ändamål för vilka varor av samma typ normalt skulle användas, i tillämpliga fall med beaktande av befintlig unionsrätt och nationell rätt, tekniska standarder eller, i avsaknad av sådana tekniska standarder, tillämpliga sektorsspecifika branschregler,
 - b) i tillämpliga fall vara av den kvalitet och motsvara beskrivningen av ett prov eller en modell som säljaren gjort tillgänglig för konsumenten innan avtalet ingicks,

- c) i tillämpliga fall levereras tillsammans med sådana tillbehör, inklusive förpackning, installationsbeskrivningar eller andra instruktioner som konsumenten rimligen kan förvänta sig, och
- d) föreligga i den kvantitet och besitta de egenskaper och andra särdrag, bl.a. i fråga om hållbarhet, funktionalitet, kompatibilitet och säkerhet, som är normala för varor av samma typ och som konsumenten rimligen kan förvänta sig med hänsyn till varornas art och med beaktande av eventuella offentliga uttalanden som gjorts av eller på uppdrag av säljaren eller andra personer i tidigare led i transaktionskedjan, inbegripet tillverkaren, särskilt i reklam eller på märkningar.
2. Säljaren ska inte vara bunden av offentliga uttalanden i enlighet med punkt 1 d om säljaren visar att
- a) säljaren inte kände till, och rimligen inte kunde känna till, det offentliga uttalandet i fråga,
- b) det offentliga uttalandet hade korrigerats vid tidpunkten för avtalets ingående på samma sätt eller på ett jämförbart sätt som det på vilket uttalandet gjorde, eller
- c) beslutet att köpa varorna inte kunde ha påverkats av det offentliga uttalandet.
3. När det gäller varor med digitala delar ska säljaren säkerställa att konsumenten informeras om och tillhandahålls uppdateringar, inbegripet säkerhetsuppdateringar som är nödvändiga för att upprätthålla avtalsenligheten hos dessa varor under den tidsperiod som
- a) konsumenten skäligen kan förvänta sig, med tanke på varornas och de digitala delarnas typ och ändamål och med beaktande av omständigheterna och avtalets natur, om köpeavtalet föreskriver ett enskilt tillhandahållande av det digitala innehållet eller den digitala tjänsten, eller
- b) anges i artikel 10.2 eller 10.5, beroende på vad som är tillämpligt, om köpeavtalet föreskriver ett kontinuerligt tillhandahållande av det digitala innehållet eller den digitala tjänsten under en tidsperiod.
4. Om konsumenten underlåter att inom skäligen tid installera uppdateringar som tillhandahållits i enlighet med punkt 3 ska säljaren inte vara ansvarig för någon bristande avtalsenlighet som följer enbart av bristen på den relevanta uppdateringen, förutsatt att
- a) säljaren informerat konsumenten om att uppdateringen finns att tillgå och om konsekvenserna av konsumentens underlåtenhet att installera den, och
- b) konsumentens underlåtenhet att installera uppdateringen eller konsumentens felaktiga installation av den inte berodde på brister i de installationsanvisningar som tillhandahållits konsumenten.
5. Bristande avtalsenlighet i den mening som avses i punkt 1 eller 3 ska inte anses föreligga om konsumenten vid köpeavtalets ingående särskilt informerats om att en särskild egenskap hos varan avvek från de objektiva krav på avtalsenlighet som anges i punkt 1 eller 3, och konsumenten uttryckligen och separat godkände den avvikelser vid köpeavtalets ingående.

Artikel 8

Felaktig installation av varor

Varje bristande avtalsenlighet som följer av den felaktiga installationen av varorna ska anses som bristande avtalsenlighet av varorna om

- a) installationen utgör en del av köpeavtalet och utfördes av säljaren eller under säljarens ansvar, eller
- b) installationen, som var avsedd att utföras av konsumenten, också utfördes av denne och den felaktiga installationen berodde på brister i de installationsinstruktioner som tillhandahölls av säljaren eller, när det gäller varor med digitala delar, tillhandahölls av säljaren eller av leverantören av det digitala innehållet eller den digitala tjänsten.

*Artikel 9***Tredje parts rättigheter**

Om en begränsning till följd av en kränkning av en rättighet som tillkommer tredje part, särskilt immateriella rättigheter, förhindrar eller begränsar användningen av varorna i enlighet med artiklarna 6 och 7, ska medlemsstaterna säkerställa att konsumenten har rätt till de avhjälpande åtgärder vid bristande avtalsenlighet som föreskrivs i artikel 13, såvida det inte i nationell lagstiftning föreskrivs att avtalet ska förklaras ogiltigt eller upphävas i sådana fall.

*Artikel 10***Säljarens ansvar**

1. Säljaren ska ansvara gentemot konsumenten för all bristande avtalsenlighet som föreligger vid den tidpunkt då varorna levererades och som framkommer inom två år från den tidpunkten. Utan att det påverkar tillämpningen av artikel 7.3 ska denna punkt även gälla varor med digitala delar.
2. När det gäller varor med digitala delar där köpeavtalet föreskriver ett kontinuerligt tillhandahållande av det digitala innehållet eller den digitala tjänsten under en tidsperiod ska säljaren också ansvara för all bristande avtalsenlighet hos det digitala innehållet eller den digitala tjänsten som uppstår eller framkommer inom två år från den tidpunkt då varorna med de digitala delarna levererades. Om kontinuerligt tillhandahållande i mer än två år föreskrivs i avtalet ska säljaren ansvara för all bristande avtalsenlighet hos det digitala innehållet eller den digitala tjänsten som uppstår eller framkommer under den tidsperiod då det digitala innehållet eller den digitala tjänsten ska tillhandahållas enligt köpeavtalet.
3. Medlemsstaterna får behålla eller införa längre tidsfrister än de som avses i punkterna 1 och 2.
4. Om de avhjälpande åtgärder som fastställs i artikel 13 enligt nationell rätt också är föremål för en preskriptionsfrist, ska medlemsstaterna säkerställa att den preskriptionsfristen gör det möjligt för konsumenten att utöva sin rätt till avhjälpande åtgärder i enlighet med artikel 13 vid bristande avtalsenlighet för vilken säljaren är ansvarig i enlighet med punkterna 1 och 2 i den här artikeln och som framkommer inom den tidsperiod som anges i de punkterna.
5. Medlemsstaterna får, utan hinder av punkterna 1 och 2 i denna artikel, endast behålla eller införa en preskriptionsfrist för de avhjälpande åtgärder som föreskrivs i artikel 13. Medlemsstaterna ska säkerställa att den preskriptionsfristen gör det möjligt för konsumenten att utöva sin rätt till avhjälpande åtgärder i enlighet med artikel 13 vid bristande avtalsenlighet för vilken säljaren är ansvarig i enlighet med punkterna 1 och 2 i den här artikeln och som framkommer under den tidsperiod som avses i de punkterna.
6. När det gäller begagnade varor får medlemsstaterna föreskriva att säljaren och konsumenten kan enas om avtalsvillkor eller överenskommelser med en kortare ansvarsperiod eller preskriptionsfrist än de som avses i punkterna 1, 2 och 5, förutsatt att den kortare perioden inte är kortare än ett år.

*Artikel 11***Bevisböroda**

1. Varje brist på avtalsenlighet som framkommer inom ett år från den tidpunkt då varorna levererades ska presumeras ha förelegat vid den tidpunkt då varorna levererades, om inte motsatsen bevisas eller såvida inte denna presumption är oförenlig med varornas karaktär eller den bristande avtalsenlighetens natur. Denna punkt ska även gälla varor med digitala delar.
2. I stället för den ettårsperiod som föreskrivs i punkt 1 får medlemsstaterna behålla eller införa en period av två år från och med den tidpunkt då varorna levererades.
3. När det gäller varor med digitala delar där köpeavtalet föreskriver kontinuerligt tillhandahållande av det digitala innehållet eller den digitala tjänsten under en tidsperiod ska bevisböroda med avseende på om det digitala innehållet eller den digitala tjänsten uppvisade avtalsenlighet inom den tidsperiod som avses i artikel 10.2 åligga säljaren vid bristande avtalsenlighet som framkommer inom den tidsperiod som avses i den artikeln.

*Artikel 12***Skyldighet att anmäla**

Medlemsstaterna får behålla eller införa bestämmelser om att konsumenten för att utnyttja sina rättigheter är skyldig att upplysa säljaren om bristande avtalsenlighet inom en tidsperiod på minst två månader från den dag då konsumenten upptäckte denna bristande avtalsenlighet.

*Artikel 13***Avhjälpande åtgärder vid bristande avtalsenlighet**

1. Vid bristande avtalsenlighet ska konsumenten ha rätt att få varorna att återställas till avtalsenlighet eller att få ett proportionellt prisavdrag eller att häva avtalet på de villkor som anges i denna artikel.
2. För att få varorna att återställas till avtalsenlighet får konsumenten välja mellan reparation och utbyte, såvida inte den valda avhjälpande åtgärden skulle vara omöjlig eller, jämfört med den andra avhjälpande åtgärden, skulle orsaka säljaren oproportionella kostnader med hänsyn till de samlade omständigheterna, inbegripet
 - a) det värde varorna skulle haft om ingen bristande avtalsenlighet hade förelegat,
 - b) betydelsen av den bristande avtalsenligheten, och
 - c) huruvida det andra alternativet skulle kunna tillhandahållas utan väsentlig olägenhet för konsumenten.
3. Säljaren får vägra att återställa varorna till avtalsenlighet om det inte går att reparera eller byta ut varorna eller om det skulle orsaka säljaren oproportionella kostnader, med beaktande av de samlade omständigheterna, inbegripet de som nämns i punkt 2 a och b.
4. Konsumenten ska ha rätt till antingen ett proportionellt prisavdrag i enlighet med artikel 15 eller till hävning av köpeavtalet i enlighet med artikel 16 i vart och ett av följande fall:
 - a) Om säljaren inte har avslutat reparationen eller utbytet eller, i tillämpliga fall, inte har avslutat reparationen eller utbytet i enlighet med artikel 14.2 och 14.3 eller om säljaren har vägrat att återställa varorna till avtalsenlighet i enlighet med punkt 3 i den här artikeln.
 - b) Om bristande avtalsenlighet framkommer trots att säljaren har försökt att återställa varan till avtalsenlighet.
 - c) Om den bristande avtalsenligheten är så allvarlig att det är motiverat att omedelbart sänka priset eller häva köpeavtalet.
 - d) Om säljaren har meddelat, eller det framgår klart av omständigheterna, att säljaren inte kommer att återställa varorna till avtalsenlighet inom skälig tid eller utan väsentlig olägenhet för konsumenten.
5. Konsumenten ska inte ha rätt att häva avtalet om den bristande avtalsenligheten endast är ringa. Bevisbördan med avseende på om den bristande avtalsenligheten är ringa ska åligga säljaren.
6. Konsumenten ska ha rätt att hålla inne betalning av eventuella utestående delar av priset eller en del av det fram till dess att säljaren har fullgjort sina skyldigheter enligt detta direktiv. Medlemsstaterna får fastställa villkoren och formerna för hur konsumenten kan utöva rätten att hålla inne betalningen.
7. Medlemsstaterna får reglera huruvida och i vilken utsträckning konsumentens bidrag till den bristande avtalsenligheten påverkar konsumentens rätt till avhjälpande åtgärder.

*Artikel 14***Reparation eller utbyte av varorna**

1. En reparation eller ett utbyte ska utföras
 - a) kostnadsfritt,
 - b) inom skälig tid från den tidpunkt då konsumenten har informerat säljaren om den bristande avtalsenligheten, och
 - c) utan väsentlig olägenhet för konsumenten, med beaktande av varans natur och det ändamål för vilket konsumenten behövde varan.

2. Om den bristande avtalsenligheten avhjälpas genom reparation eller utbyte av varorna ska konsumenten göra varorna tillgängliga för säljaren. Säljaren ska återta de utbytta varorna på säljarens bekostnad.
3. Om en reparation kräver avlägsnande av varor som installerats på ett sätt som är förenligt med deras natur och ändamål innan bristen på avtalsenlighet blev uppenbar eller om sådana varor ska ersättas, ska skyldigheten att reparera eller byta ut varorna inbegripa att säljaren avlägsnar de icke-avtalsenliga varorna och installerar utbytesvarorna eller de reparerade varorna, eller bär kostnaderna för det avlägsnandet och den installationen.
4. Konsumenten ska inte vara skyldig att betala för normal användning av de utbytta varorna under den tid som föregått bytet.

Artikel 15

Prisavdrag

Prisavdraget ska stå i proportion till minskningen av värdet på de varor som konsumenten har mottagit jämfört med det värde varorna skulle ha haft om de varit avtalsenliga.

Artikel 16

Hävning av köpeavtalet

1. Konsumenten ska utöva rätten att häva köpeavtalet genom ett uttalande till säljaren, där konsumenten ger uttryck för sitt beslut att häva köpeavtalet.
2. Om bristen på avtalsenlighet endast rör vissa av de varor som har levererats enligt köpeavtalet och det finns grund för hävning av köpeavtalet enligt artikel 13, får konsumenten häva köpeavtalet endast med avseende på dessa varor och eventuella andra varor som konsumenten har förvärvat tillsammans med de icke-avtalsenliga varorna om konsumenten inte rimligen kan förväntas godta att behålla endast de varor som uppvisar avtalsenlighet.
3. Om konsumenten häver ett köpeavtal i dess helhet, i enlighet med punkt 2, eller med avseende på vissa av de varor som levererats inom ramen för köpeavtalet ska
 - a) konsumenten återsända varorna till säljaren, på säljarens bekostnad, och
 - b) säljaren till konsumenten återbetala det erlagda priset för varorna vid mottagandet av varorna eller enligt bevis som tillhandahålls av konsumenten om att han eller hon har skickat tillbaka varorna.

Vid tillämpningen av denna punkt får medlemsstaterna fastställa formerna för återlämning och återbetalning.

Artikel 17

Garantier

1. En garanti ska vara bindande för garantigivaren enligt de villkor som fastställs i garantibeviset och den tillhörande reklam som var tillgänglig vid tidpunkten för eller före avtalets ingående. I enlighet med de villkor som anges i denna artikel, och utan att det påverkar tillämpningen av andra tillämpliga bestämmelser i unionslagstiftningen eller i nationell lagstiftning, ska tillverkaren, om en tillverkare erbjuder konsumenten en garanti för hållbarhet för vissa varor under en viss tidsperiod, vara direkt ansvarig gentemot konsumenten under hela garantiperioden för reparation eller utbyte av varorna i enlighet med artikel 14. Tillverkaren får erbjuda konsumenten mer gynnsamma villkor i garantibeviset för hållbarhet.

Om de villkor som fastställs i garantibeviset är mindre fördelaktiga för konsumenten än de villkor som fastställs i den tillhörande reklamen ska garantin vara bindande enligt de villkor som fastställs i reklamen rörande garantin, om inte den tillhörande reklamen rättades före avtalets ingående på samma sätt som, eller ett sätt som är jämförbart med, det på vilket den utarbetats på.

2. Garantibeviset ska tillhandahållas konsumenten på ett varaktigt medium senast vid tidpunkten för leveransen av varorna. Garantibeviset ska vara klart och begripligt formulerat. Det ska innehålla följande:
 - a) En klar redogörelse för att konsumenten enligt lag har rätt till avhjälpande åtgärder från säljarens sida kostnadsfritt vid bristande avtalsenlighet för varorna och att dessa åtgärder inte påverkas av garantin.
 - b) Garantigivarens namn och adress.
 - c) Det förfarande som konsumenten ska följa för att garantin ska genomföras.
 - d) Beteckningen på de varor för vilka garantin gäller.
 - e) Garantins villkor.
3. Underlåtenhet att uppfylla kraven i punkt 2 ska inte påverka garantins bindande karaktär för garantigivaren.
4. Medlemsstaterna får föreskriva regler om andra aspekter av garantier, som inte regleras i denna artikel, inbegripet regler om det eller de språk på vilka garantibeviset ska göras tillgängligt för konsumenten.

Artikel 18

Regressrätt

Om säljaren hålls ansvarig gentemot konsumenten på grund av bristande avtalsenlighet till följd av en handling eller en underlåtenhet, inbegripet underlåtenhet att tillhandahålla uppdateringar för varor med digitala delar i enlighet med artikel 7.3, av en person i tidigare led i transaktionskedjan, ska säljaren ha rätt att rikta regressanspråk mot den eller de ansvariga personerna i transaktionskedjan. Vilken person som säljaren har rätt att rikta anspråk mot samt relevanta åtgärder och villkor för utövandet av denna rätt ska fastställas i nationell rätt.

Artikel 19

Efterlevnadsåtgärder

1. Medlemsstaterna ska se till att det finns lämpliga och effektiva medel för att säkerställa efterlevnaden av detta direktiv.
2. De medel som avses i punkt 1 ska omfatta bestämmelser varigenom ett eller flera av följande organ, i enlighet med vad som fastställs i nationell rätt, får väcka talan enligt nationell rätt inför domstol eller behöriga förvaltningsmyndigheter för att se till att de nationella bestämmelser som införlivar detta direktiv tillämpas:
 - a) Offentliga organ eller deras företrädare.
 - b) Konsumentorganisationer som har ett berättigat intresse av att skydda konsumenter.
 - c) Branschorganisationer som har ett berättigat intresse av att vidta åtgärder.

Artikel 20

Konsumentinformation

Medlemsstaterna ska vidta lämpliga åtgärder för att säkerställa att konsumenterna får tillgång till information om konsumenters rättigheter enligt detta direktiv och information om medel för att hävda dessa rättigheter.

Artikel 21

Tvingande natur

1. Om inte annat föreskrivs i detta direktiv ska varje avtal som, till konsumentens nackdel, utesluter tillämpningen av nationella bestämmelser som införlivar detta direktiv, avviker från dem eller ändrar deras verkan innan konsumenten uppmärksammar säljaren på varornas bristande avtalsenlighet inte vara bindande för konsumenten.

2. Detta direktiv ska inte hindra säljaren från att erbjuda konsumenten avtalsvillkor som ger ett bättre skydd än vad som föreskrivs i detta direktiv.

Artikel 22

Ändringar av förordning (EU) 2017/2394 och direktiv 2009/22/EG

1. I bilagan till förordning (EU) 2017/2394 ska punkt 3 ersättas med följande:

”3. Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2019/771 av den 20 maj 2019 om vissa aspekter på avtal om försäljning av varor, om ändring av förordning (EU) 2017/2394 och direktiv 2009/22/EG samt om upphävande av direktiv 1999/44/EG (EUT L 136, 22.5.2019, s. 28).”

2. I bilaga I till direktiv 2009/22/EG ska punkt 7 ersättas med följande:

”7. Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2019/771 av den 20 maj 2019 om vissa aspekter på avtal om försäljning av varor, om ändring av förordning (EU) 2017/2394 och direktiv 2009/22/EG samt om upphävande av direktiv 1999/44/EG (EUT L 136, 22.5.2019, s. 28).”

Artikel 23

Upphävande av direktiv 1999/44/EG

Direktiv 1999/44/EG upphävs med verkan från och med den 1 januari 2022.

Hänvisningar till det upphävda direktivet ska anses som hänvisningar till det här direktivet och ska läsas i enlighet med jämförelsetabellen i bilagan.

Artikel 24

Införlivande

1. Medlemsstaterna ska senast den 1 juli 2021 anta och offentliggöra de bestämmelser som är nödvändiga för att följa detta direktiv. De ska genast underrätta kommissionen om detta.

De ska tillämpa dessa bestämmelser från och med 1 januari 2022.

När en medlemsstat antar dessa bestämmelser ska de innehålla en hänvisning till detta direktiv eller åtföljas av en sådan hänvisning när de offentliggörs. Närmare föreskrifter om hur hänvisningen ska göras ska varje medlemsstat själv utfärda.

Medlemsstaterna ska till kommissionen överlämna texten till de bestämmelser i nationell rätt som de antar inom det område som omfattas av detta direktiv.

2. Bestämmelserna i detta direktiv är inte tillämpliga på avtal som ingåtts före den 1 januari 2022.

Artikel 25

Översyn

Kommissionen ska senast den 12 juni 2024 se över tillämpningen av detta direktiv, inbegripet dess bestämmelser om avhjälpan åtgärder och bevisbörda – även med avseende på begagnade varor samt varor som säljs på offentlig auktion – och tillverkarens garanti för hållbarhet, och lägga fram en rapport för Europaparlamentet, rådet och Europeiska ekonomiska och sociala kommittén. Rapporten ska i synnerhet innehålla en bedömning av om tillämpningen av detta direktiv och direktiv (EU) 2019/770 säkerställer en enhetlig och konsekvent ram för en korrekt fungerande inre marknad vad gäller tillhandahållande av digitalt innehåll, digitala tjänster och varor med digitala delar i enlighet med principer för unionens politik. Rapporten ska vid behov åtföljas av lagstiftningsförslag.

Artikel 26

Ikraftträdande

Detta direktiv träder i kraft den tjugonde dagen efter det att det har offentliggjorts i *Europeiska unionens officiella tidning*.

Artikel 22 ska dock tillämpas från och med den 1 januari 2022.

*Artikel 27***Adressater**

Detta direktiv riktar sig till medlemsstaterna.

Utfärdat i Bryssel den 20 maj 2019.

På Europaparlamentets vägnar

A. TAJANI

Ordförande

På rådets vägnar

G. CIAMBA

Ordförande

BILAGA

JÄMFÖRELSETABELL

Direktiv 1999/44/EG	Detta direktiv
Artikel 1.1	Artikel 1
Artikel 1.2 a	Artikel 2.2
Artikel 1.2 b första strecksatsen	Artikel 3.4 b
Artikel 1.2 b andra och tredje strecksatsen	Artikel 2.5 a
Artikel 1.2 c	Artikel 2.3
Artikel 1.2 d	Artikel 2.4
Artikel 1.2 e	Artikel 2.12
Artikel 1.3	Artikel 2.15 och artikel 3.5 a
Artikel 1.4	Artikel 3.2
Artikel 2.1	Artikel 5
Artikel 2.2 a	Artikel 6 a och artikel 7.1 b
Artikel 2.2 b	Artikel 6 b
Artikel 2.2 c	Artikel 7.1 a
Artikel 2.2 d	Artikel 7.1 d
Artikel 2.3	Artikel 7.5
Artikel 2.4	Artikel 7.2
Artikel 2.5	Artikel 8
Artikel 3.1	Artikel 10.1
Artikel 3.2	Artikel 13.1
Artikel 3.3 första stycket	Artikel 13.2 och artikel 14.1 a
Artikel 3.3 andra stycket	Artikel 13.2
Artikel 3.3 tredje stycket	Artikel 14.1 b och c
Artikel 3.4	Artikel 2.14
Artikel 3.5	Artikel 13.4
Artikel 3.6	Artikel 13.5
Artikel 4	Artikel 18
Artikel 5.1	Artikel 10.1, 10.2, 10.3, 10.4 och 10.5
Artikel 5.2	Artikel 12
Artikel 5.3	Artikel 11
Artikel 6.1	Artikel 17.1

Direktiv 1999/44/EG	Detta direktiv
Artikel 6.2	Artikel 17.2
Artikel 6.3	Artikel 17.2
Artikel 6.4	Artikel 17.4
Artikel 6.5	Artikel 17.3
Artikel 7.1 första stycket	Artikel 21.1
Artikel 7.1 andra stycket	Artikel 10.6
Artikel 7.2	—
Artikel 8.1	Artikel 3.6 och 3.7
Artikel 8.2	Artikel 4
Artikel 9	Artiklarna 19 och 20
Artikel 10	Artikel 22
Artikel 11.1 första stycket	Artikel 24.1 första stycket
Artikel 11.1 andra stycket	Artikel 24.1 tredje stycket
Artikel 11.2	Artikel 24.1 fjärde stycket
Artikel 12	Artikel 25
Artikel 13	Artikel 26
Artikel 14	Artikel 27